

Ѽ ПРИЖИВЕ

И в мраз бял и в нек летен...
И в есен златно-Влажна... Поете...
Отронвал си златно листо...
За страниците на историята човешка!

А моята есен...
Дори есента ми, окапва с катранени листа.
Род в немилост от богове, съзнателно агресивни,
навлекли космична светлина, корони, микрофони.
Орачи на Вселени. Гълтачи на зачатия, пишещи пера...

Черни са, и кубетата на сарасватите ми
и олтарите за пришълците ми космични.
Само бяла, тебеширено бяла е маската
на моята магьосница душа - истина.

По нея ме разпознават за да ме отрекът!
Блазе ми!
Бяха толкова смели отричаните преди мен!
За... Отронено златно листо ли?! Или за...
Изписана истина?!

Поете, ела и грабни ме, издигни високо!
Нека целуна с напукани устни, приживе
златното листо на изписания ти златен лист!
И какво от туй, че ще ме отрекат приживе!?

Ѽ